

НЕВЯСТАТА, КОЯТО СЕ ХРАНЕЛА С ВЯТЪР

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Живял някога в Месина богат и пребогат принц. Той се славел със своето скъперничество. Само два пъти в денонощието сядал на масата, за да изяде една филия хляб, едно прозрачно парче салам и вода. Имал само един слуга, на когото плащал две тари на ден, давал му да яде на ден едно яйце и толкова хляб, колкото да може да го потопи в яйцето. Никой слуга не се задържал при него повече от една седмица.

Един ден принцът приел нов слуга. Той бил опитен и изпечен хитрец — можел да смъкне обувките и чорапите и на бягащ човек.

Този слуга се казвал Джузепе. Когато Джузепе видял как вървят работите в двореца на принца, той отишъл при богатата търговка на въглища, чийто дюкян се намирал близо до двореца. Тя имала дъщеря, която била необичайно красива. Джузепе ѝ казал:

— Искате ли да омъжите вашата дъщеря?

— Ако господ ѝ изпрати добър момък!

— А принцът как ви се струва?

— Принцът? Този скъперник ли? Той, за да не похарчи пари, би дал да му извадят едното око!

— Послушайте съвета, който ще ви дам, и аз ще уредя този брак. Кажете само, че вашата дъщеря се храни само с вятър.

След този разговор Джузепе отишъл при принца.

— Ваша милост, защо не сте се оженили досега? Годиците си минават и с нищо не можеш да ги върнеш!

— А-а, ти ми желаеш смъртта! — развикал се принцът. — Ако се ожения и издържам жена си, парите ми ще изтекат като вода! Шапки, пера, копринени дрехи, шалове, карети, театри... Не, Джузепе, и дума да не става!

— Но, ваша милост, вие не знаете какви девойки има по света. Например, дъщерята на търговката на въглища. Тя се храни само с вятър. С нейното пълничко и румено лице всеки би казал, че тя не яде нищо друго, освен пържоли. Освен това тя пари си има и не обича нито лукса, нито празненствата, нито театрите.

— Хайде де, как така се храни само с вятър? Трябва да я видя.

Джузепе склонил принца и след една седмица направили сватбата: така дъщерята на въглищарката станала принцеса.

Всеки ден, като седнела на масата, тя размахвала ветрилото си, за да гълта вятър... Мъжът ѝ я гледал с възхищение. След това

принцесата и слугата апетитно изяждали печените кокошки и котлети, които майката тайно изпращала.

Изминал един месец и търговката на въглища, която хранела дъщеря си и слугата със свои средства, които не били много, се оплакала на Джузепе.

— Още дълго ли ще ги храня, куме? Нека да дава нещо и този скъперник принца!

Тогава Джузепе казал на принцесата:

— Знаеш ли какво трябва да направиш? (Пред други хора той ѝ казвал ваше сиятелство, но когато останели сами, те си говорели на ти.) Кажй на принца, че искаш да видиш богатствата му, ей така само от любопитство. Ако той се страхува, че някоя жълтица може да се залепи на подметките ти, кажи му, че си съгласна да вървиш и боса.

Принцесата казала на принца всичко така, както я научил Джузепе. Но принцът само мълчал. Никакви уговорки на жена му не можели да го накарат да се съгласи. Но тя не се предавала и в края на краищата измолила от мъжа си, той да ѝ покаже хазната си. Тогава Джузепе ѝ казал:

— Намажи си роклята по края с клей.

Принцесата така и направила. Принцът отключил един капак на пода, под който се открил таен вход и се спуснал в него. Принцесата го последвала и с отворена уста замряла от възторг. В подземиято направо на пода били насипани купища от златни монети. Сред тях имало и дублони с тегло по единадесет унции. Дори кралете нямали и половината от това богатство! Докато принцесата разглеждала съкровищата на мъжа си, уж без да иска, развявала насам-натам полите си и по краищата им, намазани с клей, полепвали жълтици.

След като се прибрала в стаята, тя ги отлепила и събрала цяла купчинка от жълтици, които Джузепе отнесъл на майката. Така те продължили своите обеда, принцът от ден на ден ставал все по-спокоен и по-щастлив, като виждал, че жена му се задоволявала само с вятър.

Веднъж принцът, като се разхождал с принцесата, срещнал племенника си, когото принцесата още не познавала.

— Пепино, познаваш ли тази синьора? Това е принцесата!

— О, чичо, не знаех, че сте се оженили!

— Не знаеше ли? Сега го научи. Ела ни на гости след една седмица — поканил го принцът.

Но след като поканил племенника си, принцът размислил и се разкажал за поканата си: „Защо ми трябваше да го каня на гости. Кой знае сега колко пари ще трябва да похарча!“ Но нищо не можело да се направи и трябвало да приготвят обеда.

— Принцесо — обърнал се той към жена си, — ако купим месо, ще ни излезе много скъпо. По-добре е да отида на лов в гората и да го донеса оттам.

— Да, да, това е прекрасна идея — подкрепила го принцесата.

Веднага щом мъжът ѝ заминал, принцесата изпратила Джузепе да извика ковача.

— Майсторе, направете ми ключ за този капак, тъй като аз изгубих моя и никъде не мога да го намеря...

На другия ден ключът бил готов. С него тя лесно отворила тайния вход, бързо се спуснала в подземие и напълнила няколко торби с жълтици.

С тези пари тя обзавела всички стаи, купила мебели, лампиони, огледала, картини килими, поставила портиер, облечен с дълга ливрея и държащ бастун с топка.

— Но какво е това?! — извикал изуменият принц, когато се върнал. — На кого е този дом? — Той си разтърквал очите, като влизал и излизал. „Но къде е изчезнал моят дом?!“ — мислел си той и наново влизал и излизал.

— Ваше височество — обърнал се към него портиера, — какво търсите, защо не влизате в двореца?

— Но няма това е моят дом?

— Разбира се, ваше височество, на кого друг ще е, ако не ваш?

— О, Господи! — Възкликнал принцът, като се хванал за главата. — О, Господи! Всичките ми пари са отишли, всичките жена ми ги е похарчила!

Той се затичал по стълбата, където по стените имало окачени гоблени, а стъпалата били от мрамор. После видял огледалата, тоалетките, диваните, креслата.

— О-о! О-о! Моята жена е пропиляла всичко на вятъра.

— Какво ви е, принце? — попитала го жена му, посрещайки го.

— О! О! — едва чуто мълвял принцът. — Всичките ми...

Съобразителната жена веднага изпратила да извикат нотариуса и четирима свидетели.

— Какво има, ваше височество, искате да направите завещание ли? — попитал го нотариуса.

— Всичките пари... моята жена...

— Какво? Повторете...

— Всичките... моята жена...

— Искате да оставите всичко на жена си? Да, разбрах. Точно така.

Докато нотариусът пишел завещанието, още един път промълвил:

— Всички... моята жена... — и издъхнал.

Дъщерята на вглицарката станала единствена наследница на несметното богатство, а когато изтекъл траура, тя се омъжила за Джузепе.

Така с хитрост те се възползвали от парите на скъперника.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.